ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γκράτ, εἶχε τώρα μιὰ θέσι λαμπρή. Ντυνόταν πάντα, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, εἶχε πολλὲς φίλες κι' ἕνα ὡραιότατο διαμέρισμα στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ ἑστιατόριο τῆς Πετρουπόλεως, τὸ «Κουμπά».

Αὐτὸ ὅμως ποὺ μεγάλωνε τὴν αἴγλη τοῦ καινούργιου ἀρχηγοῦ τῆς «Ὀκράνας», ἦταν ἡ στενές του σχέσεις μὲ τὴ Κουλίγκιν. Ὅλοι οἱ φίλοι μάλιστα τοῦ ζητοῦσαν ἐπιμόνως νὰ τοὺς γνωρίσῃ τὴν ἔνδοξη χορεύτρια καὶ δὲν τοῦ ἔκρυβαν μάλιστα, ὅτι θὰ τὸ θεωροῦσαν μεγάλη τιμή τους νὰ καθήσουν στὸ ἴδιο τραπέζι της. Μὰ ὁ Γκράτ χαιρετοῦσε, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπαντᾶ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ Ἑλένη, ὥς ἐκεῖνο τὸ βράδυ, εἶχε ἀρνηθεῖ τὰ πάντα στὸ φίλο της ἀστυνομικό.

— Θὰ γίνω δική σου, τοῦ εἶχε πεῖ, ὅταν θὰ μοῦ δείξῃς τί εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάμῃς.... Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ πείσῃς τὸν αὐτοκράτορα ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασί του γιὰ τὴν ἀπομάκρυνσί μου ἀπ' τὴν Πετρούπολι, δὲν θὰ σοῦ ἀρνηθῶ πειὰ τίποτε! Κατάφερέ τα ὅπως θέλεις....

Ἔ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ εἶχε πετύχει πειὰ ὁ Γκράτ. Γι' αὐτό, μόλις ἔφυγε ἀπ' τὸ Τσάρσκογιε—Σέλο, ἔσπευσε νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ χορεύτρια, πὼς ὅ,τι εἶχε ζητήσει γι' αὐτὴν ἀπ' τὸν αὐτοκράτορα, τὸ πέτυχε. Ἐπρόσθεσε, ὅτι τώρα μποροῦσε νὰ ξαναγυρίσῃ μὲ ὅλη της τὴν ἡσυχία στὸ σπίτι της, νὰ ξαναπαρουσιαστῇ στὸ θέατρο κ' ὅτι δὲν εἶχε πειὰ νὰ φοβηθῇ τίποτε, οὔτε αὐτή, οὔτε ἡ Βέρα.

— Νὰ τί ἔκανα γιὰ σᾶς, ἀγαπητή μου φίλη, εἶπε τελειώνοντας. Περιμένω τώρα τὴν ἀνταμοιβή μου....

— Θὰ κρατήσω τὸ λόγο ποὺ σᾶς ἔδωσα! ἀπάντησε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἡ φωνὴ τῆς χορευτρίας. Θὰ σᾶς περιμένω ἀπόψε νὰ σουπάρουμε μαζὺ καὶ μὲ τοὺς φίλους μου στὴν κατοικία μου!

— Μπορῶ νὰ φέρω καὶ τοὺς δικούς μου φίλους;

— Ὅ,τι θὰ κάνετε, θὰ εἶνε καλὰ καμωμένο!

Ἀσφαλῶς, ἡ Κουλίγκιν δὲν θ' ἀρνιόταν πειὰ τίποτε αὐτὴ τὴ φορὰ στὸν εὐτυχισμένο Γκράτ.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὧρες, ἓν' αὐτοκίνητο πολυτελείας ὁδηγοῦσε τὸν ἀρχηγὸ τῆς «Ὀκράνας» στὸ σπίτι τῆς Κουλίγκιν. Ὅσο πλησίαζε σ' αὐτό, ἡ ἀνυπομονησία του μεγάλωνε. Ὦ! τί ὄνειρο, νὰ τὴν σφίξῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά του!....

Μὰ κι' ἡ χορεύτρια τὸν περίμενε μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε χωριστεῖ ἀπ' τὸ μεγάλο δρῶκα.

Μὰ βρισκόταν σὲ μιὰ κατάστασι τρομερή. Ἡ λύσσα της, ἡ ἀπελπισία της κι' ἡ ἀγανάκτησί της γιὰ ὅσα εἶχαν συμβεῖ πρὸ ὀλίγου, τὴν ἔκαναν νὰ τρέμῃ ὁλόκληρη. Ἔξαφνα, εἶδε τὴν πόρτα της ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ παρουσιάζεται μπροστά της ὁ Γιουρί. Τὸν ἅρπαξε ἀμέσως ἀπ' τὰ μαλλιὰ μὲ τέτοια δύναμι, ὥστε τὸ φτωχὸ παλληκάρι νόμισε πὼς εἶχε φτάσει πειὰ ἡ τελευταία του ὥρα.

Τὸν ἔφτυσε στὸ πρόσωπο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;.... Γιατὶ δὲν μὲ προειδοποίησες!.... Προδότη!.... Θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸ ἴδιο μου τὸ χέρι!.... Μὰ τὴν Παναγία τοῦ Κάζαν, θὰ σὲ κλείσω μέσα σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακὴ καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ ψοφήσῃς ἐκεῖ!.... Θὰ σ' ἀφήσω νὰ σὲ φάνε τὰ ποντίκια τοῦ φρουρίου Πέτρου καὶ Παύλου.... Θὰ σοῦ φάω τὴν καρδιά....

— Κυρία! τραύλισε ὁ φτωχὸς Γιουρί. Προδοθήκαμε!.... Ὁ Ντούμιν εἶνε ζωντανός!.... Αὐτὸς τὰ ἔκανε ὅλα μαζὺ μὲ τὸ Ρασπούτιν!....

— Ὁ Ντούμιν ζωντανός! φώναξε ἡ Ἑλένη. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο!

— Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!.... Τὸν εἶδα!.... Σᾶς τ' ὁρκίζομαι στοὺς ἁγίους Ἀρχαγγέλους!.... Εἶνε ὄργανο τοῦ Ρασπούτιν καὶ τῆς Γερμανικῆς προπαγάνδας.... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ ὅλα, κυρία....

— Σοῦ ξαναλέω, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ζωντανὸς ὁ Ντούμιν....

— Νομίσατε πὼς τὸν σκοτώσατε, μὰ δὲν τὸν σκοτώσατε....

— Μὰ τὸν ἔθαψε ἡ γριὰ Κατερίνα.... Πήγαινε πρῶτα νὰ μοῦ τὴ φέρῃς ἐδῶ κι' ὕστερα μοῦ μιλᾶς.... Αὐτὸ ποὺ μοῦ λές, εἶνε τρομερό.... Πρόσεχε μήπως γελάσω....

— Ὦ! κυρία!.... Δὲν σᾶς ἐγέλασα ποτέ.

— Δὲν σοῦ εἶπα πὼς μὲ γελᾶς, ἀλλὰ πὼς γελάσω ἐσὺ ὁ ἴδιος. Ἔ, λοιπόν, ἂν γελάσω, θὰ σὲ ρίξω στὰ σκυλιὰ νὰ σὲ φάνε....

— Κυρία, εἶπε ὁ Γιουρί, γυρίζω ἀπ' τὸ Σκοῦκτσιν—Ντβόρ, ὅπου νόμιζα πὼς θὰ σᾶς βρῶ.... Λοιπόν, ἡ Κατερίνα δὲν ἦταν ἐκεῖ!.... Ἡ Κατερίνα ἔφυγε!....

— Πῶς ἔφυγε; φώναξε ἡ Κουλίγκιν.

— Ναί!.... Εἶμαι βέβαιος γ' αὐτό.... Τὸ μαγαζί της ἦταν κατάκλειστο....

— Μὰ ἡ Κατερίνα δὲν φεύγει ποτὲ ἀπ' τὸ μαγαζί της.

Σκέφτηκε λίγο κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε:

— Ἔχεις δίκηο, Γιουρί.... Ἂν ὁ Ντούμιν εἶνε ζωντανός, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι μᾶς ἐπρόδωσε ἡ Κατερίνα. Μᾶς πρόδωσε γιὰ τὸ χρῆμα!.... Γιὰ τὸ χρῆμα!... Ἔσωσε τὸ Ντούμιν γιὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα.... Ἤταν, φαίνεται, πληγωμένος, τὸν περιποιήθηκε καὶ τὸν ἔσωσε.... Ναί, ναί, ἔχεις δίκηο, Γιουρί.... Ἔτσι, ἐξηγοῦνται πολλὰ πράγματα.... Καὶ ἡ Βέρα; Ποῦ εἶνε ἡ Βέρα;.... Ποῦ εἶνε ἡ ἀδελφή μου;.... Δὲν μοῦ μιλᾶς καθόλου γι' αὐτή;....

— Ἀλλοίμονο!.... Ἔκλεψαν καὶ τὴ μικρή μου κυρία Βέρα, μαζὺ μὲ τὴν κυρία Πρίσκα! ἀπάντησε ὁ Γιουρί, πέφτοντας πάλι γονατιστός.

Ἡ Κουλίγκιν ἔβγαλε ἕνα ἐπόκωφο μουγκρητὸ καὶ μὲ τὸ ψηλὸ τακοῦνι της τοῦ κατάφερε κατάστηθα μιὰ κλωτσιὰ τόσο τρομερή, ὥστε ὁ πτωχὸς ὑπηρέτης δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ ὀδύνης.

— Καὶ τὰ μαθαίνω ὅλ' αὐτὰ τώρα; οὔρλιαξε. Θὰ σὲ ποδοπατήσω ὥς ὅτου σὲ κάνω λυθμα! Καταραμένη νάναι ἡ ὥρα ποὺ σὲ πῆρα στὴν ὑπηρεσία μου.... Μὰ θὰ ψοφήσῃς!.... Κι' ἡ Κατερίνα θὰ ψοφήσῃ.... Ὅλοι, ὅλοι, θὰ ψοφήσετε σὰν σκύλοι.... Θὰ κρεμάσω τὴν Κατερίνα ἀπ' τὰ μαλλιά. Κι' ἐσένα.... Κι' αὐτὸ τὸ κτῆνος τὸ Γκράτ ποὺ δὲν ξέρει τίποτε.... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ὅλοι σας ἀνοιβά!.... Μὴ μιλᾶς!.... Σώπα!.... Σοῦ εἶπα νὰ σωπάσῃς.... Θέλω νὰ ἡσυχάσω κάπως, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν σοῦ ἐγγυῶμαι ἂν θὰ βγῆς ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα!....

Καὶ ἡ Κουλίγκιν, ἀφοῦ σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἅρπαξε μέσα στὰ χέρια της τὸ ὡραῖο της κεφάλι, μούγκρισε μερικὲς φορὲς ἀκόμα κι' ἔπειτα μιὰ βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώθηκε....

Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα γύρισε πρὸς τὸ Γιουρὶ τὸ κεφάλι της ποὺ ἦταν τρομερὸ ἀκόμα καὶ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνῃ γαλήνια:

— Πές τα μου τώρα ὅλα!

Ὁ Γιουρὶ ἄρχισε τότε νὰ τῆς διηγεῖται τὸ καθετὶ λεπτομερῶς καὶ τ' ἀπέδωκε ὅλα στὴ συνεννόησι τοῦ Ντούμιν καὶ τοῦ Παύλου Ἀλεξάντροβιτς, τοῦ καφετζῆ τοῦ Βιμπόργκ, ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε προδώσει.

Ὅταν ὁ ὑπηρέτης ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὴν ἀπόδρασί του ἀπ' τὸ πλοῖο, ἡ ἴδια σκέψις ποὺ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ μεγάλου δουκὸς Ἰβάν, πέρασε κι' ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Κουλίγκιν.

— Μὰ τότε, φώναξε, ἡ Βέρα κι' ἡ Πρίσκα θὰ βρισκόντουσαν στὸ πλοῖο αὐτό.

Ὁ Γιουρὶ τῆς ἀπάντησε, ὅτι μολονότι ὁ ἴδιος δὲν πίστευε στὸ ἐνδεχόμενο αὐτό, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ Ντούμιν, ὁ ὁποῖος τὰ διηύθυνε ὅλα, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ πλοῖο, εἶχε ὡστόσο κάνει ἕνα μικρὸ ταξεῖδι ὥς στὴ Κρονστάνδη, ὅπου εἶχε διευθυνθεῖ μετὰ τὴν ἀπόδρασί του τὸ τριῖστιο.

— Ἔ, λοιπόν; τὸν ρώτησε ἡ Ἑλένη.

— Λοιπόν, τὸ τριῖστιο αὐτὸ βρίσκεται πράγματι στὴν Κρονστάνδη καὶ δὲν θὰ φύγῃ πρὶν ἀπὸ αὔριο τὸ πρωί, καθὼς ἔμαθα. Ἤρθα λοιπὸν ἐδῶ γιὰ νὰ λάβω διαταγές σας, κυρία.

— Ἡ διαταγή μου εἶνε νὰ ξαναγυρίσῃς ἀμέσως στὴ Κρονστάνδη. Νοίκιασε γιὰ νὰ φτάσῃς γρήγορα μιὰ ἀτμάκατο. Κι' ὅταν φτάσεις ἐκεῖ, κάνε ὅ,τι μπορεῖς γιὰ ν' ἀνέβῃς ἐπάνω στὸ πλοῖο. Ἄκουσες; Κάνε ὅ,τι μπορεῖς... Αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά... Πάντως, ἐγὼ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΕ ΠΟΝΩ

Σὲ ἀγαπῶ στοῦ κάμπου τ' ἀνθόσπαρτα λει-
(βάδια,
ὅταν ἡ ἀνεμώνη κι' ἡ μαργαρίτ' ἀνθεῖ
καὶ τοῦ μικροῦ χεριοῦ σου τὰ βελουδένια
(χάδια,
φτερώνουν τὴν ψυχή μου, ποὺ τόσο σὲ ποθεῖ.
Σὲ ἀγαπῶ τὸ βράδυ στὸ ἥσυχο ἀκρογιάλι,
στὴ μυστικὴ τοῦ θέρους κι' ἀθῶα σιγαλιά,
στὸν ὦμο μου σὰν γέρνεις τὸ ὡμορρο κεφάλι
κι' ὁ μπάτης σοῦ ἀνεμίζει τὰ ξέπλεγα
(μαλλιά.

Σὲ ἀγαπῶ στὸ δάσος, ὅταν μονάχο ἀηδόνι
τὸν πόνο του στῆς νύχτας τὰ σκοτη κελαϊδεῖ,
ἢ πιὸ ἀργὰ τοῦ ἔρμου κορυδαλοῦ οἱ τόνοι
τὴ χαραυγὴ μᾶς ψάλλουν στοῦ πεύκου τὸ
(κλαδί.

Μὰ ὅταν μέσ' στοῦ κοσμου τὸ ἄπιστο τὸ
(κῦμα
σὲ βλέπω νὰ διαβαίνῃς, παρθένα, σὲ πονῶ...
Μακρυά σου τότε σέρνω τὸ θλιβερό μου
(βῆμα
καὶ κάμπο κι' ἀκρογιάλι καὶ δάσος λη-
(σμονῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ